

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ

(Κολ. 3, 4—11.).

Ἵψιστος σκοπὸς τοῦ Χριστιανικοῦ βίου ἡ ἐξομοίωσις τῷ Θεῷ.

— Ἡ νέκρωσις τῆς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν τάσεως. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ζωή.

Μόλις ἀρχίσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοῇ τὸν κόσμον καὶ ἀμέσως αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάμεσα εἰς δύο ἰσχυρὰ ρεύματα. Τὸ ἐν τὸν σύρει πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ ἄλλο τὸν σύρει εἰς τὰ κάτω. Τὸ ἐν τὸν ἀναβιβάζει εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ ἄλλο τὸν καταβιβάζει εἰς τὸν Ἄδην. Καὶ τὰ δύο δὲ εἶναι ἔτοιμα, ἅμα ὡς κλίνη ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ μέρος των νὰ τὸν ἀρπάσουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐκεῖ, ὅπου τὸ καθὲν ἀπὸ αὐτὰ καταλήγει. Καὶ τὸ μὲν ἔνα εἶναι ὀρμητικὸν καὶ θορυβῶδες, ἐνῶ τὸ ἄλλον εἶναι ἡσυχον καὶ ὑπερήφανον. Ἐνῶ δὲ τὸ πρῶτον εἶναι θολὸν καὶ ἀκάθαρτον, τὸ δεύτερον τοῦναντίον κυλίνει μὲ μεγαλοπρέπειαν ὕδατα ἀγνὰ καὶ διαυγῇ. Τὰ δύο αὐτὰ ρεύματα εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία, αἱ ὁποῖαι, ἅμα ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς ἡλικίαν, παρουσιάζονται ἐμπρὸς τοῦ καὶ ζητοῦν νὰ τὸν παρασύρουν ἐκάστη πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ἀγνὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπερήφανον ποτάμι, τὸ ὁποῖον δὲν κολακεύει, ἀλλὰ ζητεῖ διὰ τοῦ μεγαλείου τοῦ νὰ προσελκύσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὁδηγεῖ δὲ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν, εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ κακία εἶναι τὸ ὀρμητικὸν ἐκεῖνο καὶ θολωμένο ποτάμι, τὸ ὁποῖον μὲ τὰ θολὰ νερά του θαμβώνει τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὴν ὀρμὴν τοῦ καὶ τὸν θόρυβον παραζαλίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν τὸν ἀφίνει οὔτε νὰ ἴδῃ ποῦ πηγαίνει, οὔτε νὰ σκεφθῇ καὶ ἐννοήσῃ ποῦ ἐπὶ τέλους θὰ καταντήσῃ. Ὁδηγεῖ δὲ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἄδην, εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Μέσα λοιπὸν εἰς αὐτὰ τὰ δύο ρεύματα στέκει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸ

ρεῦμα τῆς ἀρετῆς, καὶ τὰ ἀγνὰ καὶ διανγῇ ὕδατα θὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ τοῦναντίον νὰ ριφθῇ εἰς τὰ ἀκάθαρτα τῆς κακίας νερά, τὰ ὅποια θὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ἡ πρώτη τάσις, ἡ πρώτη κλίσις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔχῃ μεγάλας δι' αὐτὸν συνεπείας, διότι τόσον ἡ ἀρετὴ, ὅσον καὶ ἡ κακία εἶναι συνήθειαι τοῦ ἀνθρώπου· ἡ δὲ συνήθεια, καθὼς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, γίνεται δευτέρα φύσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀκολουθῶς δύσκολα ἀπαλλάσσεται ὁ ἄνθρωπος. Μάλιστα αἱ κακαὶ συνήθειαι διὰ νὰ λησμονηθοῦν καὶ νὰ διορθωθοῦν χρειάζεται μέγας ἀγὼν· διότι στηρίζονται ἐπάνω εἰς ἐμφύτους ὕρμας καὶ ὀρέξεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Καὶ πράγματι διὰ νὰ περιφρονήσῃ κανεὶς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, ἐφ' ὅσον ζῇ εἰς τὸν ἀπατηλὸν τοῦτον καὶ μάταιον κόσμον, πρέπει νὰ ᾔναι παραπολὺ μεγαλόφρων. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κύματα τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, ἐφ' ὅσον φορεῖ τὴν εὐπαθεῖ σάρκα, πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν. Δὲν εἶναι μικρὸς ὁ ἀγὼν τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης, ὅταν μάλιστα ἡ ἔμφυτος τῆς σαρκὸς τάσις ἐνισχυθῇ διὰ τῆς συνηθείας. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν μεγάλη προσοχή. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν σημερινὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν συμβουλεύει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐπιδιώξουν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τὴν νέκρωσιν τῶν γηίνων μελῶν τῶν τ. ἔ. τῆς τάσεως αὐτῶν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Σεῖς, λέγει, οἱ χριστιανοὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀπεθάνετε διὰ τὸν κόσμον καὶ ζῆτε πλέον μόνον διὰ τὸν Χριστόν. Ἡ ζωὴ σας εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν θὰ φανερωθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν· τότε δὲ καὶ σεῖς θὰ δοξασθῆτε, θὰ ἀπολαύσητε τῆς θείας δόξης του. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀξιωθῆτε αὐτῆς τῆς δόξης του, πρέπει νὰ φυλάξητε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἐδώκατε κατὰ τὸ βάπτισμά σας, ὅτι δηλ. αἱ σαρκικαὶ ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίαι σας, αἱ γῆναι ὀρμαὶ καὶ τὰ πάθη σας ἀπέθανον, μὲ ἄλλας λέξεις ὅτι δὲν θὰ ζήσετε πλέον διὰ τὸν κόσμον ἀλλὰ διὰ τὸν Χριστόν.

Νεκρώσατε λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ γηίνου σώματός σας, μὲ τὰ ὅποια διαπράττετε τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ ἀπαριθμεῖ τὰ εἶδη τῶν ἁμαρτιῶν, τὰς ὁποίας διαπράττει ὁ ἄνθρωπος. παρακινούμενος ἀπὸ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυ-

μίας, καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἔρχεται τιμωρὸς ἡ θεία δίκη. «Δι' αὐτὴν, λέγει, ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας». Θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ σωφροσύνη. Τὸ διεκήρυξεν εἰς τὰς ἀγίας του Γραφάς. Ὅφείλουν λοιπὸν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ λέγωνται ἰδιοί του νὰ σέβωνται καὶ νὰ τὸ πράττουν. Ἀπείθεια ἐπομένως ἀπὸ μέρους τῶν Χριστιανῶν, ἀπείθεια εἰς τὸ θεῖον θέλημα εἶναι, τὸ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὰς προηγουμένας των συνηθείας. Ἐφ' ὅσον κανεὶς μένει ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζει κατὰ βάθος τὸ θεῖον θέλημα εἶναι ὀλιγώτερον ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του αὐτάς. Ἀφοῦ ὅμως γίνῃ Χριστιανός, δὲν τῷ ἐπιτρέπεται πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτά. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος, ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν θέλων νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς Κολασσαεῖς, ὅτι δηλ. ὁ ἁμαρτάνων ἐν γνώσει εἶναι πολὺ περισσότερον ὑπεύθυνος, γράφει πρὸς αὐτοὺς τὰ ἑξῆς: ὅταν μίαν φορὰν εἰσθε ἐθνικοὶ [καὶ εἰδωλολάτραι τότε χωρὶς μεγάλην εὐθύνην ἐπράττετε ὅλα αὐτὰ τῆς ἁμαρτίας τὰ εἶδη, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται. Τὸ στήθος τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ ᾖ καθαρόν. Ἡ ὀργή, ὁ θυμὸς, ἡ κακία δὲν ἔχουν τόπον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ βλασφημία καὶ ἡ αἰσχρολογία δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ στόμα του. Πρὸ πάντων δὲ δὲν ἀρμόζει τὸ ψεῦδος, διότι τοῦτο εἶναι διαστροφὴ [τῆς ἀληθείας καὶ ματαίωσις τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τοῦ οὐρανοῦ. Λυτρωτοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, διὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν. «Μὴ ψεύδεσθε λοιπὸν πρὸς ἀλλήλους», διὰ νὰ μὴ φανῇτε ἀπειθεῖς εἰς τὸ θεῖον θέλημα καὶ τιμωρηθῇτε ὑπὸ τῆς θείας ὀργῆς.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐν παλαιὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του, δὲν πρέπει νὰ τὸ φορῇ. Καὶ σεῖς λοιπὸν οἱ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ ἐντρέπεσθαι νὰ φορῇτε τοιοῦτον φόρεμα. Αὐτὸ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώρισαν τὸν Χριστὸν, καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι βυθισμένοι εἰς βαθεῖαν ἀναισθησίαν. Ἐνῷ σεῖς εἰσθε προωρισμένοι διὰ σκοπὸν ὑψηλότερον, εἰσθε προωρισμένοι νὰ γίνηται ὅμοιοι μὲ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σᾶς ἔπλασεν, ὅμοιοι μὲ τὸν Θεόν. Εἰς τοῦτο δὲ κανέν ἐξωτερικὸν ἀγαθὸν δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Οὔτε ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ, οὔτε ἡ σοφία τοῦ αἰῶνος τούτου, οὔτε ἄλλα

φυσικά ἢ ἐπίκτητα προτερήματα. Διὰ τὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὕψη
λὸν αὐτοῦ τοῦτον προωρισμὸν χρειάζονται δύο πράγματα: **Ἀπονέκρωσις**
τῶν ἁμαρτωλῶν τάσεων τῆς ψυχῆς, καὶ ζωὴ χριστιανικὴ. Ἐκεῖνος ὁ
ὁποῖος θέλει νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ κόψῃ
τὰς κακὰς ἐξέεις καὶ συνηθείας καὶ νὰ περιορίσῃ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς του.
Πρέπει δηλ. νὰ κάμῃ ὅτι κάμνει ὁ κηπουρὸς ὅταν καθαρίζῃ τὰ δένδρα.
Ὅπως ἐκεῖνος κόπτει τοὺς κλώνους, ὅταν βλέπῃ ὅτι θὰ βλάψουν τὸ
δένδρον, οὕτω καὶ ὁ χριστιανός, πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ νὰ κόψῃ τὰς κα-
κὰς ἐπιθυμίας, μὲ τὴν μάχαιραν τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης.
Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ
πράττῃ τὸ κακόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶναι κακός. Ὁ Θεὸς ὅχι μό-
νον κακὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀγαθός. Καὶ ἐκεῖνος λοιπόν, ὁ ὁποῖος
θέλει νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ὀφείλει νὰ ᾔῃ καὶ ἀγαθὸς νὰ πράτ-
τῃ δηλ. τὸ καλόν. Τοῦτο δὲ θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅταν ζῇ ὡς ἀληθινὸς Χρι-
στιανός. Τὰ ἔργα τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγα-
θότης, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἡ ἀνεξικακία,
ἡ ὑπομονή, ἡ πραότης, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ πίστις, ἡ εὐσέβεια καὶ ἐν
ἐνὶ λόγῳ **ἡ ἀρετή.** Ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς φυλάξῃ καὶ ἐκτελέσῃ
ὅλα αὐτὰ μὲ ἀκρίβειαν, ὅταν δηλ. ἀποβάλλῃ μὲν πᾶν κακόν, διαπράξῃ δὲ
πᾶσαν ἀρετὴν, τότε ἐξάπαντος θὰ γίνῃ ὅμοιος τῷ Θεῷ, συμμετοχὸς δηλ.
τῆς θείας δόξης καὶ μακαριότητος ἐν τῇ ἀλήκτῳ αἰωνιότητι. Γένοιτο!

14 Δεκεμβρίου 1903.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902724

НБ ОНУ